

Introit: **Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. (Žalm 127, 1-2)**

Píseň 625 (209)

Modlitba

Čtení: Koloským 3, 1-17

Píseň 394 (443)

text kázání: Zacharjáš 4, 1-6

Milí přátelé, bratři a sestry,

jistě znáte rčení, **bez Božího požehnání marné lidské namáhání?** Máte s tím osobní zkušenost? Máte zkušenost s tím, že když jste některé věci tlačili vlastní silou, vlastní mocí, že to nedopadlo dobře? Dílo se nepodařilo a vy jste z toho byli skleslí, vyčerpaní, zoufalí, naštvaní?

Nevím jak vy, ale já zjišťuji, že se pořád znova a znova přistihnu, že dělám spousty věcí bez modlitby. Mnohokrát si uvědomím, že mnohé co se snažím vyřešit anebo překonat, začnu dělat z vlastních sil, sám ze sebe a sám za sebe, jako bych nad svým životem měl kdoví jakou moc. Žel občas si to uvědomím až ve chvíli, kdy mi dojdou vlastní síly, když vidím, že se mi dílo nezdařilo. A tak proto je jistě užitečné si občas připomenout, jak je dobré svěřit v modlitbě své konání do rukou Božích, s prosbou, aby nad tím měl moc Pán Ježíš. Aby mne vedl svým Duchem a aby to bylo konáno podle něho a ne podle mě.

V tom 127. žalmu jsme četli: **Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé... Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek.** To je v podstatě přesný popis toho, když děláme věci bez Boha. Trápíme se, že se dílo nedaří a proto tomu věnujeme o to větší úsilí, dřeme se dlouho do noci, o to dříve stáváme. Abychom všechno stihli. A když to stihneme, tak přesto si připadáme nedostateční. Naše duše nemá klid. Kdežto tomu, kdo spoléhá na Hospodina, tomu se dílo daří, protože je Bůh s ním. V srdci má pokoj a tak má i klidný spánek.

Bratři a sestry, Bůh touží po tom, abychom se naučili jednu důležitou věc. **Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.** Představte si svůj život jako loďku, plachetnici. Protože ale neumíte natáhnout tu plachtu, přijde vám to příliš náročné se to naučit, považujete to bláhově za ztrátu času, a místo toho, abyste využili vanutí větru, tak se na tom moří dřeťe s veslováním. Jak daleko se takto dostanete a kdy vám dojdou síly? Takto se ale plahočí každý křesťan, který netouží po tom být pokřtěn Duchem svatým, nebo křesťan, který spoléhá sám na sebe, že všechno zvládne a nenechá se v pokoře vést Božím Duchem. Křesťan, který **jedná z vlastních sil. Takový se ale nemůže líbit Bohu,** jak píše Pavel v listu Římanům. A kdo je vlastně křesťan? No přece ten, který **učinil ve svém životě Ježíše svým Spasitelem a Pánem.** Nejen tedy Spasitelem, ale také Pánem, nebo chcete-li králem nad svým životem. Nakolik je ale skutečně Ježíš naším Pánem, když ho pozveme do svého života jen jako svého Zachránce a řekneme mu, sedni si v tom mém autě vedle mě a chraň mě, ale řídit budu já? Podobné je to ale i na té lodi. Učiníme-li ho kapitánem a budeme-li dělat, co On řekne, pak jistě poplujeme správným směrem. A nejen to. Pán Ježíš nám chce říci, přestaň veslovat a takto se dřít, to by ses daleko nedostal. Chci tě naučit roztahovat plachty a chci tě naučit je správně nastavovat větru. Chci tě naučit pustit ten život po větru Božího Ducha. Chci tě naučit, jak být naladěný frekvencí Božího pokoje. Jak mít jeho v sobě Boží světlo, jak Jeho světlem zářit, jak žít a konat z Božích sil a v Božím požehnání.

Milí přátelé, je velký rozdíl mezi tím, když se dřeťe na moři s veslováním a tím, když umíte nastavit plachty? Tam, kde se vesluje, tam je pot a slzy, dřina a únava. Zoufalý pocit, že jsem na konci svých sil. A navíc, daleko se nedostanu. Kdežto naučit se ovládat plachtu a pak plout bez větší námahy mnohem větší rychlostí, to může být lehkost a radost. A právě lehkost, radost a Boží požehnání zakouší ten, kdo se naučí spoléhat na Hospodina, A následovat Ježíše jako svého Pána znamená nechat se vést Jeho Duchem svatým. Protože Duch svatý vždy vane k Ježíši.

A ještě jedna důležitá věc, když se vrátím k té plachetnici. Naučit se ovládat tu plachtu znamená naučit se znát Boží slovo. Jistě znáte ten obraz ekumenického znaku, kde je loď znamenající církev, stožár ve tvaru Kristova kříže a místo plachty tam je rozevřená Bible. Pokud neotvíráš svou Bibli, to je jakoby jsi neroztahoval plachtu. Proto ji rozvírej nejlépe každého dne. Kdo nezná a neotvírá Písma je jako bez plachty. Opuštěný vor zmítající se sem a tam.

Bratři a sestry, ten výrok **ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů,** zazněl z úst proroka Zacharjáše v době, kdy se se svolením a pod dohledem Peršanů vrátila

z babylonského zajetí do rozbitého Jeruzaléma první skupina navrátilců. S nadšením začali obnovovat jeruzalémský chrám, ale brzy nadšení opadlo. Přišly těžkosti, protivenství a došly síly. Z moci úřední perské byl nejprve dán pokyn k obnově chrámu, ale po protestech a peticích okolních národů bylo opět z moci úřední perské toto dílo pozastaveno. A tak lid klesal na mysli. A s ním i **velekněz Jošua a místodržitel Zerubábel**. A do toho zní povzbuzení a výzva: **Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.** Nespoléhejte na moc lidskou (perskou) a ani na sílu lidskou, neboť v síle mého Ducha budete pokračovat dál. A tak se stalo v čas, který Hospodin určil. Chrám byl znovu vybudován.

Nicméně ten výrok, bratři a sestry, je nadčasový. Platí i dnes. **Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.** I pro nás je výzvou i pozváním. Tak jako Izraelci z trosek měli vybudovat druhý chrám na základech toho prvního, tak máme i my budovat svůj život na Pánu Ježíši Kristu. On je ten pevný a pravý základ. Chrám, který se pak nepohne. Než jsme uvěřili v Krista, tak by se naše životy daly z Božího pohledu přirovnat k životu v troskách. Nevím, jak vy, ale než já jsem uvěřil, tak jsem žil hospodským stylem a kdyby tomu tak bylo i nadále, byla by ze mne skutečně troska. Někteří mí tehdejší kamarádi tak skutečně skončili a už ani nežijí. Pán Ježíš ale zve každého člověka, neboť nechce, aby naše životy skončily v troskách. On nás zve, abychom zapustili své života do základu jménem Kristus. Ale teď je tu ještě jedna věc. Když jsem uvěřil v Pána Ježíše, prožil jsem hluboký dotyk Boží lásky. Ale přesto jsem si žil ještě jak chtěl. Jednou do kostela, podruhé na zábavu. A jak to dopadlo? Asi podobně jak s Izraelci, kterým byl zbořen první chrám, a byli odvečeni do babylonského zajetí. Byl jsem zotročen svým hříchem. Táhl mne jinam a život se mi sesypal. Avšak v hrůze ze satana, který mne v halucinacích ovíjel jako velký slizký had, jsem volal k Ježíši, že jestli mne zachrání, tak už mu budu sloužit. Prosil jsem Ho o odpuštění, vyznal jsem svůj hřích a On mi odpustil a vysvobodil mne od smrti. A vrátil mně zpět k sobě, tak jako tehdy ty Izraelce z Babylonu. Avšak co bylo důležité, nezůstat jenom u toho základu, ale vybudovat na něm chrám svého vlastního života. Z knihy Nehemjáš ale víme, že Jeruzalém potřeboval mít i pevné hradby. Tehdy je Nehemjáš opravoval, aby byli v bezpečí.

I my se potřebujeme vybudovat Božím slovem a naplňovat Božím Duchem, abychom byli pevní. Ale nejen to. Písmo nám říká, že máme svůj pohled upřít na Ježíše. **Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.** A proto už nemáme žít podle těla, ale z moci Ducha svatého. Protože pokud nebudeme žít z moci Ducha, tak těžko se nám bude dařit umrtvovat naše pozemské sklony, **smilstvo, necudnost, vášně, zlou touhu a hrabivost, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy** a další. Položme si každý otázku. Jak na tom jsi? Zmítají tebou různé vášně, třeba zloba, zlé touhy, anebo se naplňuješ a necháš vést Duchem svatým? Jsi jako ten Izraelec, který ochabl a přestal stavět chrám a pořád je to jen pár cihel i když na dobrém základu, anebo jsi chrám svého srdce vybuďoval a jsi plný Ducha Božího?

Bratři a sestry, Bůh nám chce dát mnohem víc. On touží proměňovat naše životy. On touží po tom, abychom pochopili, že skutečná obnova nepochází z lidské energie, ale z Božího Ducha. Bůh chce, aby světlo naší víry jsme neudržovali lidským úsilím, ale permanentním proudem Ducha Svatého, který stále teče, stále vane. Jinými slovy, ty ani já nemusíme vyrábět světlo Boží, to ani nejde, neumíme to, ale můžeme jej neustále přijímat. S pohledem upřeným na Ježíše, v modlitbě a s otevřenou plachtou svého srdce. Vystaveni Jeho vanutí. A tak udělejme vše pro to, aby **v nás přebývalo slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učme a napomínejme a s vděčností v srdci oslavujme Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. A všechno, cokoli budeme mluvit nebo dělat, činné ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.** Amen modlitba píseň 777 (375)

**Slovo poslání:** Matouš 5, 14-16

**Požehnání:** Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 585 (675)